

[Frode Jakobsen.]

ligt, og der er ingenting i retning af ny folkeret, som tilhængere af overenskomsten har fablet om, for tyskerne står til det sidste fast på, at de overhovedet ingen juridisk forpligtelse har.

Jeg synes også, der er grund til at spørge, om den tvetydighed er værdig, som ligger i, at vi kun kan fordele pengene på den måde, vi finder rigtigst, ved at vi anvender én fortolkning af aftalen og tyskerne en anden. Denne aftale løser efter min mening ingenting, den betyder kun, at vi har bukket os for dybt efter et ringe beløb, som vi let kunne have klaret selv. Jeg tror ikke på, at man ved den traktat har gavnet forholdet mellem de to lande. Det eneste opmuntrende er, at ligesom vi er nogle danskere, der har fundet forhandlingerne uværdige for Danmark, så har også det tyske socialdemokrati fundet den tyske tingen uværdig for Tyskland og har nægtet at medvirke til ratifikationen.

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen føres mere sagte; det gælder også sidegangen.

Frode Jakobsen: Må jeg så til sidst sige, at der i hvert fald i pressen har været en almindelig sammenblanding af overenskomsten med Tyskland og fordelingen af beløbet. Men det er jo to helt forskellige ting. Det ene er et udenrigspolitisk spørgsmål, det andet er en indre fordeling. Det at jeg går imod aftalen med Tyskland, betyder naturligvis ikke, at jeg ikke vil medvirke til den rimeligst mulige fordeling af pengene, når nu vel et flertal beslutter, at vi skal have dem, men det er et andet kapitel, som vi kommer til senere. Ved afstemningen i dag vil jeg anbefale, at man undlader at stemme.

Udenrigsministeren (Krag): Under dette forslags første behandling rejste det ærede medlem hr. Aksel Larsen nogle indvendinger mod overenskomsten. Under behand-

lingen i udvalget har jeg haft lejlighed til at redegøre for de spørgsmål, det ærede medlem stillede, men jeg skal gerne nu gentage hovedpunkterne af denne redegørelse.

Det ærede medlem spurgte for det første om, hvorfor Danmark og Norge har ført forhandlingerne på denne måde, altså bilateralt, tosidet, med Tyskland i stedet for at fastholde, at forhandlingerne skulle føres i fællesskab, som det ærede medlem udtrykte det: solidarisk med de øvrige lande, der i den henseende mener at have et udestående med Tyskland. Jeg vil gerne hertil sige, at det ikke forholder sig sådan, at det er Danmark og Norge, der ved at afslutte erstatningsaftaler af denne karakter med Den tyske Forbundsrepublik har brudt den fælles front mellem de 8 lande, der i sin tid rettede henvendelse til Tyskland om sagen. Der foreligger en helt anden situation, nemlig den, at vi, da vi modtog den tyske note af 8. december 1958, havde den opfattelse, at der på ny skulle finde konsultationer sted mellem de 8 lande, inden forhandlingstråden blev genoptaget med den tyske regering, men så erfarede vi, at nogle af disse lande, bl. a. Frankrig, omgående havde taget skridt til at indlede bilaterale forhandlinger med Tyskland, og på den baggrund fandt vi det rigtigst, at Danmark gjorde det samme. Det er med andre ord ikke Danmark, der har brudt fronten. Det er andre lande, der har gjort det, og derefter fandt vi det mest tilrådeligt, at Danmark fulgte samme fremgangsmåde.

Dernæst har det ærede medlem beskæftiget sig med brevvekslingen med Den tyske Forbundsrepublik. Der har ganske rigtig fundet en brevveksling sted i tilknytning til overenskomstens artikel III. Fra tysk side har man ved denne brevveksling søgt at opnå en art saldokvittering for alle krav som følge af nationalsocialistiske forfølgelsesforanstaltninger under krigen og besættelsestiden. Det danske svar på det tyske brev må ses som en afparering af dette tyske forsøg i den forstand, at vi